

de, som kommende generationer kommer til at lide under. Det er en uansvarlig holdning at acceptere en statsgæld af den nuværende størrelse, og det er endnu mere uansvarligt, at man i regeringens forslag øger statsgælden med mere end 33 mia. kr. i 1996.

Det sker i en periode, hvor forudsætningerne for at nedbringe statsgælden er til stede. Vi befinder os heldigvis i en international højkonjunktur, hvor staten har haft voldsomt stigende indtægter, og hvor regeringen ikke har noget sagligt argument for ikke at nedbringe statsgælden. Hvordan i alverden skal det være muligt at tilbagebetale statsgælden, når der bliver lavkonjunktur og dermed faldende indtægter til staten, når man er ude af stand til at dække udgifterne på et tidspunkt, hvor pengene fosser ind i statskassen?

Statsgælden svarer til ca. 150.000 kr. pr. borger eller 600.000 kr. for en familie på to voksne og to børn. Vi er i færd med at udskrive en regning til børn og børnebørn, som vi ingen moralsk ret har til at udstede. Det er derfor, Venstre og Det Konservative Folkeparti i forslaget »Reform 96« til ændringer til finansloven har anvist yderligere besparelser på netto 12 mia. kr.

Udgiften til raske uden job beløber sig til mere end 70 mia. kr. Vi er i Venstre modstandere af borgerløn. Vi vil ikke acceptere, at raske, arbejdsduelige mennesker kan fravælge arbejde og fortsat få offentlig understøttelse. Selvfølgelig skal man da have lov at sige: Jeg ønsker ikke at arbejde. Men så må man også tage den konsekvens, at man ingen indtægt får. Der er intet solidarisk i at sige: Jeg har fået arbejde, men jeg er villig til at lade være med at arbejde, hvis blot jeg får penge for ikke at arbejde. Og det gælder også for skraldemænd.

Der er heller ikke noget solidarisk i at tage arbejde på et sygehus for derefter at gå på orlov og så i øvrigt se stort på, om sygehusafdelingen må lukke midlertidigt med det resultat, at folk, der venter på behandling, ikke kan blive behandlet for deres lidelser. Hvis man tager et arbejde, er det vel for at arbejde og ikke for at holde fri. Derfor skal vi tilbage til ansvarlige orlovsordninger.

Ledighed er af det onde. Det at være arbejdsløs er noget af det værste, og derfor skal arbejdsløsheden bekæmpes. Men, spørger mange, hvordan vil politikerne skabe arbejdspladser? Sandheden er, at det ikke er politikerne, der skaber arbejdspladser. Hovedreglen er, at Folketinget og regeringen nedlægger arbejdsplad-

ser ved at lægge byrder på danske virksomheder. Hvis arbejdspladser skal have førsteprioritet, så skal man gå den modsatte vej og lempe erhvervslivet for byrder, som Folketing og regering har lagt på virksomhederne.

Men sådan er det ikke. Regeringen går jo ikke af vejen for at pålægge nye byrder ud fra rent planøkonomisk tankegang. Dækbetegnelsen hedder miljøafgifter eller grønne afgifter, selv om de ikke gavner miljøet, men alene statskassen.

Offentlige arbejdspladser og offentlige ydelser skal finansieres, og der er kun ét sted at sikre finansieringen: Det er i den værditilvækst, der finder sted ved privat produktion. Den eneste garanti for varig fremgang i beskæftigelsen er vækst i den private sektor gennem bedre forståelse for erhvervslivets vilkår i Danmark. Det er derfor, vi i vores ændringsforslag til finansloven har anvist lettelser i beskatningen af danske erhvervsvirksomheder i størrelsesordenen 8 mia. kr. mod, at man til gengæld fjerner en række tilskud.

Udgiftspolitikken har nødvendiggjort et alt for højt skattetryk i Danmark. Skatternes højde fjerner motivationen til arbejde og udhuler den personlige frihed. For hvor er den personlige frihed? Hvad er det efterhånden, familien selv kan vælge? Er sandheden ikke den, at almindelige mennesker med almindelige indkomster ikke kan klare sig selv uden tilskud, men er nødt til at vælge de løsninger, som politikerne har valgt, og hvor tilskud kan opnås? Selv almindeligt havearbejde og rengøring kræver i dag tilskud.

I »Erhvervsøkonomisk Barometer« den 9. oktober i år fra Dansk Industri fremgår det, at Danmark sammen med Belgien har verdens højeste samlede beskatning af en arbejder i industrien. En gennemsnitlig produktionsarbejder har således kun knap 38 øre tilbage af en lønkrone, når alle skatter, sociale bidrag og forbrugsafgifter er betalt.

Vi ønsker, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. Vi skal reducere de udgifter, som lønmodtagerne har ved at påtage sig arbejde. Det gælder ikke mindst udgiften ved transport i egen bil. Og det gælder udgifterne i forbindelse med flytning for at komme i beskæftigelse i stedet for ledighed.

Til dette, at det skal kunne betale sig at arbejde, hører også, at man får mulighed for at sikre sin egen alderdom. Der skal ikke kunne herske tvivl om, at det skal kunne betale sig at spare op.